

Ledová
Danielle Paigeová
jako sníh

FRAGMENT

Ledová jako sníh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniele Paige
Ledová jako sníh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ledová
jako sníh

Ledová
Danielle Paigeová
jako sníh

 FRAGMENT

Mé rodině, mámě, tátovi, Andree, Joshovi, Sienně a Fi a každé dívce,
která chtěla být princeznou, ale stala se královnou...

První polibek občas dokáže probudit zakleté princezny, zlomit kletby a umožnit šťastný život až do smrti. Můj zničil Balea. Bale ve svých šesti letech podpálil dům a stal se, stejně jako já, pacientem Whittakerova psychiatrického ústavu. Byl mým jediným kamarádem. Ale bylo v tom – v něm – něco... víc. Poprosila jsem ho o setkání. Někde, kde bychom mohli být sami, na místě, kde bychom neviděli železnou bránu, která nás tu vězní. Čas, který jsme mohli věnovat líbání, byl však omezený. Trval jen tak dlouho, než si bílé pláště všimly, že jsme pryč.

Bale za mnou přišel do nejtemnějšího koutu haly, přesně jak jsem čekala. Bale by za mnou přišel kamkoli.

Zpočátku byl náš polibek dost neohrabaný. Bale se nenaklonil dostatečně nízko. Ale najednou už na tom nic neohrabaného nebylo. Měl horké rty a jeho žár mě zcela pohltil. Slyšela jsem v uších tlukot svého srdce a cítila jsem, jak se ke mně Bale tiskne. Když jsme se konečně odtáhli, zhoupala jsem se na patách a podívala jsem se na něj. Usmívala jsem se. A to já dělám opravdu jen velice zřídkka.

„Promiň, Snow,“ zahuhlal a podíval se na mě.

Zmateně jsem zamrkala. Určitě si dělal legraci.

„Bylo to dokonalé,“ snažila jsem se ho přesvědčit. Nechtěla jsem znít jako měkkota. Ale o tomhle jsem mu nemohla dovolit žertovat. O tomhle nikdy.

Jemně jsem ho chytila za ramena.

„Teď vidím, co jsi zač,“ zavrčel, popadl mě za ruku a pevně ji stiskl. „Balee...“ V dlani mi něco prasklo a zápěstím a paží mi projela ostrá bolest. Vykřikla jsem, ale Bale si mě nevzrušeně prohlížel. Jeho stisk nepovolil a jeho oči byly najednou ledové a tvrdé.

Vůbec v ničem teď nepřipomínal prince.

Dostat ho z mého zápěstí, které, jak jsem se později dozvěděla, bylo zlomené na dvou místech, vyžadovalo zásah tří ošetřovatelů.

Jak ho táhli pryč, všimla jsem si, že za oknem z dvojitého skla sněží. Na sních bylo dost pozdě. Byl květen. Byli jsme však na severu státu New York a tady se stávaly ty nejpodivnější věci. Sních ulpíval na skle a roztával. Dotkla jsem se studené okenní tabulky. Kdyby se situace vyvinula jinak, mohla to být dokonalá tečka za dokonalým okamžikem. Namísto toho se tím všechno jen zhoršilo.

Balea pak nadopovali léky, a mě taky, hned poté, co mi zabránili ho vidět. Ve Whittakerově ústavu to byla to obvyklá procedura, jakou uplatňovali u dětí, které nikdy neodrostly svým imaginárním kamarádům, lapačům snů a strojům na cestování časem, u násilníků anebo dětí, které nemohly jíst či spát. A u mě, která se v pěti letech pokusila projít zrcadlem. Na obličejí, na krku i na pažích mám dosud viditelné jizvy, které ovšem vybledly do tenkých bílých čar. Předpokládám, že Becky, dívka ze sousedství, kterou jsem tím zrcadlem táhla za sebou, je má taky.

Doktor Harris řekl, že pod Baleovou postelí našli pilulky. Že nebral předepsané léky. Že své chování vůči mně nedokázal ovládnout.

Nevěděla jsem, zda to byla celá pravda, ale ani mě to nezajímalo. Zlomeniny byly jen dočasné. Zapamatovala jsem si jen ten dokonalý polibek. A šok, který mi přivodila jeho slova.

To bylo před rokem. Bale od té doby nepromluvil.

V dálce jsem viděla strom s téměř světélkujícím bílým kmenem a pokroucenými větvemi, které jakoby drásaly oblohu. Kůru odshora až dolů pokrývaly složité řezby. Ten strom už jsem kdysi viděla. Měla jsem nutkání rozběhnout se k němu a prsty se dotknout těch vyřezaných částí. Namísto toho jsem se ke stromu obrátila zády směrem k nekonečnému burácení: k vodě. Řeka tu byla rychlá a hluboká. Podívala jsem se dolů a zjistila, že stojím na okraji prudkého skalnatého srázu. Vtom do mě zezadu něco prudce narazilo nebo do mě někdo strčil.

Padala jsem a padala a padala, dokud jsem se neoctla ve vodě. Byla ledová. Takový chlad jsem ještě v životě nezažila. Voda mě bodala jako tisíce jehel. Když už jsem to nemohla vydržet ani o vteřinu déle, otevřela jsem oči. V temné hlubině ledově studené modré vody jsem spatřila, jak se ke mně blíží chapadla a žábry a cvakající zuby.

Začala jsem máchat rukama kolem sebe. Potřebovala jsem se nadechnout. Co bylo horší? Ta věc ve vodě nebo utonutí? Otevřela jsem pusu a začala ječet, protože ta věc už byla skoro u mě a obtočila mi svá studená chapadla kolem kotníku.

Když jsem se ráno probudila, stála nade mnou Vern, jedna z Whittakerových ošetřovatelek.

„Tiše, dítě,“ napomenula mě. V ruce držela injekční stříkačku a chystala se ji použít.

Zadržela jsem dech a prudce odhodila přikrývku. Chtěla jsem se podívat, co mi ta věc ve vodě udělala. Povlečení se dalo ždímat. Ale byl to jen můj pot. Na nohou jsem neměla žádné jizvy a nebyla tu ani žádná vodní příšera.

„Snow?“

Ošetřovatelé – nebo bílé pláště, jak jsme jim rádi říkali – se s námi nijak zvlášť nepřátelili, ačkoliv to byli jediní lidé, které jsme za celý den viděli. Někteří s námi mluvili. Někteří nás zesměšňovali. Někteří se nám vysmívali a stěhovali nás z jednoho zamčeného pokoje do druhého jako kusy nábytku. Vernaliz O’Harová však byla jiná. Chovala se ke mně jako k člověku i ve chvílích, kdy jsem byla totálně oblbnutá léky, a dokonce i když jsem měla třesavku. Netušila, jak na tom zrovna jsem, a proto měla tu stříkačku.

„Dnes bych ti tu injekci na uklidnění raději nedávala. Přijde tvoje matka,“ prohodila Vern svým sladkým jižanským přízvukem. Odstoupila od mé postele a po zádech se jí svezl dlouhý ohon hnědých vlasů. Zastrčila stříkačku zpátky do kapsy své zástěry. Podívala jsem se na ni a znovu se podívovala nad tím, jak měla hlavu blízko u stropu. Se svými skoro dvěma metry byla abnormálně vysoká. Tak trochu jsem čekala, že když švihne ohonem, ucítím na tváři závan větru.

Každý pacient ji viděl jinak. Někdo ji považoval za obryni. Jiný za Amazonku. Nebo za Jörd, obrovskou norskou bohyni, matku Thora, který se občas objevuje v komiksech. Já jsem ve starých encyklopediích, které doktor Harris shromažďoval v knihovně, našla její diagnózu. Vern trpěla akromegalií, hormonální poruchou, která způsobovala nadměrnou produkci růstového hormonu v podvěsku mozkovém, což mělo za následek, že Vern byla mnohem větší než ostatní lidé. Slovo „trpěla“ ale nebylo správné. Vern svou velikost milovala. Učinila z ní dokonalou ošetřovatelku ve Whittakerově ústavu. Tuto ženskou hradbu nikdy žádný pacient nepřekonal. Ani já.

Natáhla jsem ruku. „V pořádku,“ zamumlala jsem.

„Ona mluví,“ zhodnotila Vern a v obrovských zelených očích se jí zablesklo překvapením.

Vern to pro změnu neřekla sarkasticky. V posledních dnech jsem kromě nadávek skoro nemluvila. Kvůli lékům, které jsem brala. A taky kvůli

li tomu, že jsem tu neměla nikoho, s kým bych chtěla mluvit. Kromě mé mámy, která za mnou občas přišla na návštěvu... a samozřejmě kromě Balea.

Vern byla jediná ošetřovatelka, kterou jsem snesla.

Jednou jsem Vern pokousala – hned poté, co mi doktor Harris řekl, že celý rok neuvidím Balea. Předpokládala jsem, že se Vern ke mně bude od té doby chovat jinak, ale nebylo to tak. Byla to pořád ta stejná laskavá Vern. Vždycky jsem se jí chtěla zeptat proč, ale nikdy jsem to neudělala.

„Zase se ti zdál ten sen?“ zeptala se mě Vern se stejným očekáváním, s jakým sledovala každý další díl svého oblíbeného seriálu *Téměř na konci*, na který jsme se spolu dívaly během hodin, určeným k hlídanému odpočinku.

Zavrtěla jsem hlavou, což byla lživá, automatická odpověď mého těla. Ve Whittakerově ústavu nás nutili mluvit o svém podvědomí. Mně se to ale nelíbilo. Byla jsem rozhodnutá nechat si své sny pro sebe a nikomu o nich neříkat. I přesto, že vždy byly plné zvratů a temnoty, byly zároveň jediným místem, na kterém jsem se mohla dostat do Baleovy blízkosti. Jednou jsem to nevydržela a povyprávěla o svém snu Vern. Nikdy mi na to nedovolila zapomenout.

Ve včerejším snu se Bale neobjevil. A vůbec se celý sen odehrával trochu jinak než obvykle. Strom tam byl zase. Byl obrovský a zabíral skoro celou oblohu. A pak tam byla ta *věc*... Jak mě ta vzpomínka zaplavovala, připadalo mi, že mě zatahuje zpátky do studené, temné vody. Vern mi trpělivě pomáhala do sedu. Podala mi čistou šedou teplákovou soupravu a hlasitě vydechla, čímž dala najevo své zklamání.

Přímo před ní jsem vyklouzla ze svého bavlněného pyžama, tenkého jako papír, a přitom jsem zachytila svůj odraz v plastovém zrcátku na dveřích mého prádelníku. Od toho polibku mi neustále vrtalo hlavou, co tenkrát Balea tolik vystrašilo.

Můj obličej mi připadal pořád stejný. Měla jsem hnědé oči a z nedostatku slunce jsem byla velice bledá. Jednu stranu těla a hlavně paži mi pokrývaly bílé jizvy. Navzdory několika operacím bude moji paži i tělo navždy zdobit pavučině podobné tetování ze dne, který mě přivedl sem.

Bílé prameny, kterými prokvétaly moje popelavě blond vlasy, byly čím dál tím zřetelnější. Vern tvrdila, že za to může kombinace mých

léků, ale přestože na oddělení D brala řada pacientů stejné léky jako já, nikdo jiný tu nešedivěl.

„Možná bys mohla zase něco nakreslit. Opravdu se zlepšuješ,“ navrhla Vern.

Pokrčila jsem rameny, ale v duchu jsem se dmula pýchou. Začala jsem kreslit na terapii, ale pokračovala jsem v tom i ve volném čase.

Někdy jsem kreslila ostatní pacienty. Na mnoha mých obrázcích byl Bale. Vlastně jich bylo pár desítek. Kreslila jsem své spolupacienty, jací byli a jací chtěli být. Wing myslela, že je anděl nebo něco takového, a tak jsem jí přikreslila křídla. Chord věřil v cestování v čase, a tak jsem ho nakreslila na kterémkoli místě a v kterémkoli čase chtěl. Jednou vyprávěl Baleovi, že „mrká“ z místa na místo. Tak tomu říkal: mrkání. Jediným mrknutím se prý mohl zúčastnit podepisování Deklarace nezávislosti a zase se vrátit zpátky. Čas byl pro něj nekonečný a nedůležitý. Závíděla jsem mu to. Dala bych cokoliv, kdybych se mrknutím mohla vrátit před polibek s Baleem.

Někdy jsem kreslila Whittakerův ústav. Budova měla spoustu místností. Existovala pevná hranice mezi tím, co viděli rodiče a co pacienti. Můj pokoj byl dost skromný. Byly tu bílé stěny, bílé povlečení, bílý prádelník, plastové zrcadlo na dveřích skříně a malý bílý stolek. Jedinou výzdobu tvořily moje kresby, připevněné na stěnu lepicí páskou. Musela jsem za to Vern poděkovat. Zbytek budovy vypadal jako anglické panské sídlo – s vysokými stropy, zdobeným nábytkem a kovanými nástěnnými svícný. Ironií bylo, že budova Whittakerova ústavu nebyla nijak stará. Byla postavena někdy v minulém století. A venkov ve stáří New York se ani v nejmenším nedal srovnávat s Anglií.

Někdy jsem kreslila své sny, které zahrnovaly vše od strohých krajin, které mě oslepovaly svou bělostí, až po děsivé popravy, které jsem nedokázala nijak vysvětlit. Nejhorší byl sen, ve kterém jsem stála na vrcholu hory, a všude pode mnou ležela těla modrá jako led a pokrytá vrstvou sněhu. V tom snu jsem se usmívala, jako bych znala nějaké tajemství.

Nebo tu byl ten kat v brnění, který se rozmáchl sekýrou a něco – nebo *někoho*, kdo už v mém snu nebyl – setnul. Byla jsem hrdá, jak jsem dokázala zachytit stříkanec krve na jeho zbroji.

Doktor Harris se domníval, že kreslení je dobrý způsob, jak ventlovat hněv a představitivost. Přenést sny na papír, moci vidět všechny ty „směšné“ věci, které jsem měla v hlavě, a dostat je odtamtud pryč, považoval za možnost, jak udělat čáru mezi skutečností a fantazií.

Chvíli to fungovalo, ale pak doktor Harris rozhodl, že se moje kresby stanou výchozím bodem pro hovor o mých pocitech. K tomu ovšem docházelo jen velice zřídka – a hlavně ne způsobem, který by se mu líbil.

„Za chvíli už budou návštěvní hodiny,“ tlačila na mě Vern. Obrátila se ke svému vozíku a vzala do ruky známý bílý papírový kelímek, který obsahoval dnešní lék.

„Tak který to dnes bude, Vern? Dřímalo nebo Šmudla?“

Nesčetné množství svých pilulek jsem láskyplně pojmenovala po některých ze sedmi trpaslíků. Každé jméno odpovídalo tomu, jakou náladu ve mně pilulka vyvolávala. Po Dřímaloovi jsem byla ospalá, po Rejpalovi protivná a tak dále. Čas od času se přišli představit všichni – dokonce i Kejchal.

Dnes na mě v malém kelímku čekala zelená pilulka.

„Štístko,“ ušklíbla jsem se. Ta jediná už na mě nijak nepůsobila.

„Dnes jsi trochu upovídáná,“ naklonila Vern tázavě hlavu.

Přetáhla jsem si přes hlavu obyčejnou nemocniční košili a oblékla si kalhoty. Vern mi podala kelímek a počkala, dokud jsem pilulku nespolkla. Byla tak velká, že mi i po zapití douškem vody poškrábala hrdlo. Vern si vzala kelímek zpátky a zkontrolovala mi pusku, jestli jsem pilulku opravdu spolkla.

V té chvíli, kratší než úder srdce, v té jediné vteřině mě zaplavilo rozhořčení. Byl to okamžik v naší každodenní rutině, který nám bránil stát se přítelkyněmi – spolu se zámkem na dveřích a injekční stříkačkou v její kapse. Jejím úkolem bylo kontrolovat, a ne důvěřovat. A to mi každý den připomínalo, že ačkoliv byla jedinou osobou, která tu se mnou mluvila, byla za to placená.

Kráčela jsem vedle Vern – vysoké jako mrakodrap – chodbou oddělení D a nahlížela jsem malými čtvercovými okýnky s dvojitým sklem do jednotlivých pokojů v tomhle nejprísněji zabezpečeném křídle Whitakerova ústavu. Okýnkem nalevo jsem uviděla Wing. Seděla na opěradle židle a chystala se vznést. Kdyby odtamtud spadla, zřejmě by se jí nic nestalo, ale její ošetřovatelka Sarah, která připomínala ptáka a byla překvapivě silná, se ji i přesto snažila přimět, aby z té židle slezla. Wing na to sice nevypadala, ale právě z ní měly ošetřovatelky největší strach. Stačily pootevřené dveře, chvilka nepozornosti a Wing si okamžitě našla nejvyšší bod a skočila odtamtud dolů. Wing věřila, že umí létat.

Ve chvíli, kdy „vzlétla“, jsem odešla. Neexistovalo nic smutnějšího, než vidět její výraz ve chvíli, kdy přistála na zemi a uvědomila si, že její let skončil.

Ve vedlejším pokoji si Pi čmáral do svého deníku. Prohlašoval, že sestavuje rovnici, která spasí, nebo naopak zničí svět. Podle Vern, která mi ráda sdělovala drby o ostatních pacientech, už přestal tvrdit, že ho unesli mimozemšťané, zaměřil se místo toho na jakousi vládní konspiraci spojenou s klonováním a nutností prolomit tajný kód.

Pokoj, kde přebývala Straka, byl prázdný. Já jsem ale věděla, že má pod matrací desítky drobností, které krade po celém ústavu. Straka byla naše místní zlodějka a moje občasná nepřítelkyně na život a na smrt. Po celé roky jsem se tolik zajímala o Balea, že jsem si vůbec nevšimla, jak mě

čím dál tím víc nenávidí. Začala jsem ji však dohánět. Aspoň jsem měla něco, čím jsem mohla vyplnit svůj čas.

Pak tu byl Chord, který jen seděl a hleděl z okna. Byl nehybný jako socha, jen občas mrkl. Nakonec jsem se váhavě zastavila u poslední cely, u té, která patřila Baleovi. Bale soustředěně zíral na zeď. Podle toho, jak pevně svíral područky křesla, až mu zbělely klouby na ruku, jsem věděla, že zase myslí na oheň. Pravděpodobně se snažil zapálit suchou zeď silou své mysli.

Bale se dostal do Whittakerova ústavu stejně jako všichni ostatní: proti své vůli. Přišel však bez jména. Bylo mu teprve šest jako mně. Než se tu objevil, strávila jsem v ústavu už celý rok. Rok plný vzteku. Rok plný smutku. Rok plný osamělosti a pocitu, že už se odsud nikdy nedostanu. A pak přišel Bale.

Říkalo se, že ho opustili rodiče – které si nepamatoval – a nechali ho samotného a hladového ve starém domě. Musel žebrať o jídlo. Byl vyhublý a špinavý – a to nejenom od sazí z plamenů. Ten dům totiž zapálil, pak tam zůstal a díval se, jak hoří. Nepokoušel se utéct. Jen chtěl, nebo možná potřeboval, vidět, jak se ten dům mění v hromadu popela. Přestože byl dost starý, tvrdil, že si na své rodiče vůbec nepamatuje. Doktor Harris konstatoval, že se Bale, ať už podvědomě, nebo nevědomky, rozhodl na nic si nepamatovat. Neuměl číst ani psát a některé děti ve Whittakerově ústavu se mu proto vysmívaly. Skutečnost, že jsme žili ve skleněných domech svých duševních poruch, neznamenala, že nemůžeme být krutí.

V den, kdy Bale poprvé prošel branou Whittakerova ústavu, jsem nabyla dojmu, že je výplodem mé fantazie. S rudými vlasy, které mu trčely z hlavy na všechny strany, vypadal jako malý čertík. Skoro jako by z toho ohně vyšel, a ne ho založil. Některé děti utekly a schovaly se, ale já jsem šla rovnou k němu a dotkla se jeho tváře. Musela jsem se přesvědčit, že je skutečný. Nedá se říct, že jsem se do něj zamilovala na první pohled, ale od té doby mě k němu něco přitahovalo jako magnet.

Bale byl pro nás všechny obrovským tajemstvím. Vždyť svou minulost neznal ani on sám. Já už jsem měla za sebou tolik hodin terapie s uměním, panenkami a příběhy, že jsem to považovala za hru.

„Mohli bychom si tvůj příběh vymyslet,“ navrhla jsem mu.

„K čemu by mi to bylo?“ zeptal se.

„Abychom se zabavili,“ vysvětlovala jsem logikou šestiletých. „S ostatními to dělám pořád.“

Vytáhla jsem svůj zápisník a začala psát: *Bylo nebylo...*

Bale se na mě zahleděl, jako bych se zbláznila, ale nezastavil mě. Podívala jsem se na něj a rychle načrtla jeho profil.

„To jsem já,“ řekl a ukázal na svou hrud. Fakt, že poznal sám sebe ve změní základních čar, mě potěšil. Rozhodla jsem se, že ho přiměju, aby se rozpovídal, aby mi o sobě ještě něco pověděl.

„Teď mi řekni, kdo jsi,“ naléhala jsem a snažila se přitom tvářit jako doktor Harris. „Bylo nebylo, žil malý chlapec jménem...“ zatrylkovala jsem a vyčkávala.

„Bale,“ vyhrkl. „Bylo nebylo, v jednom dřevěném domě žil chlapec jménem Bale. Ovládala ho příšera, kterou jeho máma ani táta nedovedli odehnat. Pak oba jeho rodiče odešli, ale Balea přinutili zůstat. A Bale jednoho dne dům zapálil.“

Do dnešního dne nevím, jestli jsem si to zapamatovala správně, nebo jsem si to celé vymyslela, ale jméno Bale i historka už mu zůstaly.

Každý z nás měl svou příšeru. Tu moji tvořil ledový vztek. Kdo by nebyl vzteky bez sebe, kdyby ho celý život drželi pod zámkem? Baleova příšera byla láska k ohni. Kdyby oheň neexistoval, Bale by byl určitě normální kluk. Ale svět bez ohně, stejně jako svět bez vzduchu, neexistoval. Zajímalo by mě, jestli by mě Bale miloval, jestli by mě pochopil, kdyby ho takhle nestravoval oheň.

Bale mě miloval od chvíle, kdy mě poprvé viděl prožívat záchvat. Vztek mu nebyl ničím neznámým. Kdykoli k tomu došlo, byl můj vztek tak silný, že mě celou pohltil. Moje tělo sálalo žárem i chladem. Nikdy jsem nevěděla, jestli je lepší vztek potlačit, nebo vypustit. Bojovat proti němu, to bylo jako zadržovat dech. Stejně se ale nikdy nestalo, že by vztek nakonec nevyšel ven, a navíc mě z toho příšerně bolela hlava. Když jsem vybuchla, většina lidí se obvykle rozběhla všemi směry. Ale Bale ne. Přistoupil blíž. Nedotkl se mě, jen trpělivě stál opodál a čekal, dokud to nepřejde. Sotva jsem přestala vidět rudě, intenzivní, všepohlcující vlna

vzteku odezněla a celá místnost ztichla, vzal mě za ruku. V tom okamžiku jsem se zamilovala i já do něj.

Od toho dne jsem toužila, aby mě už navždy držel za ruku. I když mi ji nakonec nadvakrát zlomil. Protože nikdo nedokázal pochopit, jaké to je, žít s takovým vztekem a bolestí, s takovým žářem a chladem uvnitř. Nikdo kromě nás. A ať už jsme byli v kterémkoli oddělení, vždycky jsme si k sobě našli cestu. Znovu a znovu. Učinil si z toho místa svůj domov. Bez něj byl pro mě Whittakerův ústav tím samým, co pro všechny ostatní: vězením.

Stála jsem na chodbě v oddělení D, upřeně jsem zírala na temeno Baleovy hlavy a v duchu ho naléhavě prosila, aby se otočil. Aby se na mě podíval. Neudělal to.

Vern mě jemně poplácala po paži a přinutila mě k pohybu.

„Prosím... ještě pár vteřin,“ žadonila jsem.

Zavrtěla hlavou. „Dítě, kdybychom dokázali vyléčit nemoci dostatečně dlouhým pohledem, Whittakerův ústav by nemusel existovat.“

Neochotně jsem pokračovala chodbou směrem k návštěvní místnosti.

„Víš, své matce budeš muset nakonec odpustit,“ podotkla Vern.

Pokrčila jsem rameny. Máma tvrdila, že mě miluje. A navzdory mým problémům a skutečnosti, že mě na celý život nechala zavřít do ústavu pro duševně choré, jsem věřila, že je to určitým způsobem pravda. Pak mi ovšem Bale zlomil zápěstí. Doktor Harris doporučil, aby nás rozdělili, a máma s tím souhlasila. Vzala mi jedinou věc, díky které jsem ve Whittakerově ústavu dokázala přežít. Byl mým jediným přítelem. To jsem jí odpustit nemohla. Ani jsem to nezkoušela.

Vern na mě hleděla a čekala na odpověď. Znovu jsem jen pokrčila rameny. Stěny chodby, kterou jsme procházely, začaly být nezřetelné, ale zároveň byly všechny barvy živější než obvykle. Připadala jsem si, jako bych se procházela po obláčku. Moje Štístko začalo působit.

„No, budeš muset. Možná ne dnes, ale brzy,“ trvala na svém Vern.

„Proč?“ odsekla jsem drze.

„Protože na celém světě máš jenom tři lidi, se kterými můžeš mluvit. A nemusím ti snad zdůrazňovat, že doktor Harris i já jsme za to placení.“

Nenávistně jsem se na ni podívala. Rozesmála se.

„Ty víš, že tě mám ráda, Hannibale Yardleyová.“

Tuhle přezdívku mi dala, protože jsem ji kousla. Pojmenovala mě po postavě z jednoho násilného filmu, na který jsme se nesměli dívat. Ta postava měla zálibu v zabíjení a kanibalismu. Kdyby mě takhle oslovil kdokoli jiný, vysloužil by si další kousnutí, při kterém by určitě tekla krev. Od Vern jsem ji ale vzala a pokračovala v chůzi.

Zahnuly jsme za roh do návštěvní místnosti. Uviděla jsem tapisérie a vysoká čalouněná křesla, kde se pacienti ústavu jednou měsíčně setkávali se svými rodiči. Místnost připomínala přijímací salón v jednom z těch televizních dobových dramát, na které se Vern tak ráda dívala. Jenomže ve Whittakerově ústavu byly lampy kvůli bezpečnosti přišroubované k podlaze a čaj se podával vlažný a v papírových kelímcích.

Když nás strážný pouštěl dvojitými dveřmi, máma se právě dívala na svůj telefon. Rychle ho schovala do kabelky, jako by to bylo pašované zboží. Nerada mi připomínala věci, které jsem neměla a ani mít nemohla. Ve Whittakerově ústavu jsme nesměli mít mobilní telefony. Ve společenské místnosti byl jen prastarý bezdrátový přístroj, na jehož používání přísně dohlížely ošetřovatelky. Máma vstala, rozpráhla náruč a pevně mě objala. Voněla skořicí a citrónem, pravděpodobně od svého ranního šálku čaje.

Já jsem její objetí neopětovala.

Slyšela jsem, jak se za mnou zavřely dveře. Vern nám poskytla soukromí, ačkoliv velké zrcadlo na stěně prozrazovalo fakt, že nás neustále sledují.

„Dnes vypadáš šťastně, Snow,“ usmála se máma a prohrábla mi vlasy. Posadily jsme se naproti sobě.

Ora Yardleyová byla ve všech směrech dokonalá a krásná. Dokonce tak, že jsem se při každé návštěvě divila, jak můžeme mít stejnou DNA.

Měla stejně blondaté vlasy jako já, které si ovšem z nevysvětlitelného důvodu rozhodla přebarvit na kaštanově hnědé. Měla malý rovný nos, který by jí mohly závidět všechny pohádkové princezny. Dnes si oblékla světle růžové pletené šaty bez rukávů, které zdůraznily její křivky a daly vyniknout její porcelánově bílé pleti. Oči měla jako já: hnědé a hluboké. I její rty byly jako mé: plné a trochu našpuhlené. Ty její ovšem měly v neustálém úsměvu koutky ohrnuté nahoru, zatímco moje mířily opačným směrem.

Máma mě nepřestávala hladit po vlasech. Stejně jako Vern, i ona mě přesvědčovala, že šedivější z léků, které v ústavu dostávám. Co si ale pamatuju, tak první pramen mi zbělel den poté, co jsem prošla zrcadlem – ještě předtím, než se lékaři usnesli, jaké léky mi předepíší. Vzpomínám si, jak jsem se probudila ve svém novém pokoji, podívala se do zrcadla a uviděla ho tam.

„Zlatíčko, dovol nám s tím něco udělat,“ zkoušela to máma znovu.

Odstřčila jsem její ruku pryč. „Líbí se mi to.“

„Zlatíčko,“ začala znovu, ale zastavila jsem ji tím, že jsem se od ní úplně odtáhla.

„Něco jsem ti přinesla.“ Usmála se, trochu se zachichotala, sáhla pod židli a vytáhla odtamtud krabici. Byla to obyčejná bílá, nezabalená krabice, kterou před máminým příchodem sem určitě pečlivě zkontrolovali. Stuha byla trochu nakřivo, což bylo zvláštní, protože moje máma byla perfekcionistka. Vrhla jsem se na krabici jako jestřáb. Ne proto, že ta krabice byla pěkná, ale protože byla od mámy. Protože byla nová. Protože ve Whittakerově ústavu nic nového nebylo.

V krabici byl pár světle modrých palčáků. Vypadaly, že jsou upletené podomácku.

„Brzy bude zima,“ vysvětlila máma. „Chtěla jsem, abys měla na procházky s Vern něco nového.“

Mámin úsměv se prohloubil. Doufala, že vybrala správný dárek. Něco, co všechno zlepší. Něco, co překlene propast mezi námi. Část mého já se už už naklonila k ní. Málem jsem roztála. Málem jsem jí odpustila. Ale pak jsem se v myšlenkách vrátila ke dni, kdy spolu s doktorem Harrisem udělali rozhodnutí, které mi změnilo život.

„Mluvila jsem s doktorem Harrisem. Oba jsme se na tom shodli,“ pověděla mi tenkrát. Seděla na stejném křesle jako dnes. „Myslíme si, že bude nejlepší, když se s Baleem nebudete vídat.“ To rozhodnutí jí nečinilo žádné potíže. Stejně snadno, jak se rozhodla, že musím při jízdě na kole nosit přilbu, se i rozhodla vzít mi lásku mého života.

Vybuchla jsem vzteky už tolikrát, že se to nedalo ani spočítat. I teď jsem cítila, jak ve mně doutná hněv, ale Štístko odvedlo svou práci a zadusilo ho dřív, než vybublal na povrch. Soustředila jsem se na palčáky ve svém klíně.

„Díky,“ zamumlala jsem.

„Rádo se stalo!“ Máma radostně zatleskala. Skutečnost, že jsem rukavicemi nemrštila přes celou místnost, znamenala, že dárek měl úspěch. Zeširoka se usmála a já jsem na její tváři spatřila vybledlou bílou jizvu. Byla to její jediná nedokonalost a způsobila jsem ji já, v den, který všechno změnil. Máma tehdy četla *Alenku v říši divů*. Já jsem to vzala doslova a pokusila jsem se společně se svou nejlepší kamarádkou projít zrcadlem. Z toho dne si nic jiného nepamatuju.

Když jsem poprvé přišla do Whittakerova ústavu, považovala jsem to za dočasný trest za špatné chování. Později jsem mnohokrát uvažovala nad tím, zda moji rodiče toho dne prostě přijali diagnózu doktora Harrisem anebo už předem věděli, že mě do ústavu odloží natrvalo.

Máma brebentila o tátovi a o našem domě, který už jsem jedenáct let neviděla a který mě absolutně nezajímal. Táta za mnou chodil každý druhý měsíc a o svátcích. Musela si všimnout, že se tvářím nepřístupně, protože najednou prohlásila: „Zlatíčko, já vím, že si myslíš, že ty a Bale jste jako Romeo a Julie, ale to tě přejde.“

Vzmáhal se ve mně vztek, ale rychle jsem si začala prsty klepat o nohu v teplácích a spolkla jsem ho. Máma opatrně vzala krabici, v níž ležely rukavice, a položila ji na stolek, pevně přibitý k podlaze. Opřela se o opěradlo, položila si nohu přes nohu a dlouze si mě prohlížela.

„Myslíš, že je to láska, ale není. Já vím, jaké to je po někom toužit a myslet si, že ho tím můžeš změnit.“

Navzdory všemu jsem pozorněla. Máma už nemluvila o mně. Mluvila o sobě.

„Ty ses snažila změnit tátu?“ zajímala jsem se. Moje máma byla moje máma, ale táta byl jiný případ. Připadal mi jako úplně cizí člověk. Sorva zvládl navštěvovat svou bláznivou dceru aspoň jednou za dva měsíce. Většinou jsem vůbec nechápala, proč jsou vůbec spolu, a už vůbec jsem si neuměla představit, co se na něm máma snažila změnit.

„Tátu ne,“ opáčila trochu vzdáleným hlasem, jako by se ztratila ve vzpomínkách.

Netušila jsem, že máma někdy byla s někým jiným.

„Důležité je vědět, že Balea nedokážeš změnit. Je nemocný, zlatíčko. Zlomil ti zápěstí, a to se nikdy nezlepší.“

Zavřela jsem oči. Moje prsty, jakoby samy od sebe, dál klepaly o nohu. Cítila jsem stále větší vztek a nutkání něco nakreslit. Potřebovala jsem se uklidnit, protože jinak by mě hodili na samotku.

„Když mi zavolali, že ti zlomil zápěstí, měla jsem strašný strach. Bale nikdy nebude jiný.“ Máminy oči se zalily slzami. Natáhla se ke mně a vzala mě za ruku, čímž mi zabránila v klepání prsty o nohu.

„Platí to i pro mě?“ zeptala jsem se jízlivě.

„Co jestli platí i pro tebe?“

„Chci říct, že když Bale nikdy nebude jiný, nebudu nikdy jiná ani já. Je to tak?“

„To jsem neřekla,“ znejistěla máma. Její rty vytvořily tenkou, napnutou, ustaranou linku.

„Ale myslela jsi to tak.“

„To není pravda. Já vím, že je pro tebe těžké tomu uvěřit, ale všechno co dělám, je z lásky. I to, že tě chráním.“

„Pak z té lásky trochu slev,“ vyhrkla jsem bez zaváhání, aniž bych věděla, proč jsem to vůbec řekla.

„To nedokážu,“ odvětila automaticky.

Překřížila jsem si paže a zlostně na ni hleděla, dokud nesplaskla.

Nahrabila se, věnovala mi dlouhý pohled a pak se podívala do zrcadla a kývla na Vern. Našich dvacet minut uplynulo. Vern se objevila během několika vteřin.

„Vern, než odejdu, ráda bych viděla doktora Harrise.“ Moje matka si skousla ret. V očích měla nepřítomný výraz, který jsem viděla v seriálu

Téměř na konci, když postavy přemýšlely o věcech, které by neměly dělat, ale nakonec je stejně udělaly.

Máma mě objala na rozloučenou a tiše přitom vzlykla. Ani nevím, jestli si uvědomila, že já ji nikdy neobejmu.

Měla jsem tajemství. Přestože jsem to nikdy nedala najevo, pořád jsem ji milovala. Máma mě nikdy nepřestala navštěvovat, nepřestala mluvit, nepřestala to zkoušet. Teprve až by přestala, začala bych ji skutečně nenávidět.

Nemohla jsem ji k sobě pustit. Kdybych to udělala, nepřežila bych tu. Umřela bych touhou po tom, co jsem kdysi měla: hezký malý pokojík, dokonale zařízený pro pětiletou holčičku, a mámu, která mě hladila po vlasech. Tady jsme si nemohly hrát na matku a dceru. Dokud nebyla připravená vzít mě domů a opravdu být matkou a dcerou, nešlo to.

„Doprovodím vás, Oro,“ řekla Vern. Přikázala jiné ošetřovatelce, aby na mě dávala pozor, pak na stůl, hned vedle mých nových palčáků, položila náčrtník a tužku.

„A teď nedělej žádné potíže,“ pohrozila mi Vern prstem.

Chtěla po mně nemožné.

Začala jsem kreslit včerejší sen – strom a tu věc ve vodě – když se ve dveřích objevila Straka. Právě se vrátila z procházky po zahradě a její ošetřovatelka, malá Jamajčanka jménem Cecilia, ji zavřela do návštěvní místnosti. Mě si nevšimla. Bezpochyby si odešla zakouřit, a jelikož Straka nikdy neutíkala ani neprojevovala násilí, věřila, že se nemůže nic stát. Ale ona se uměla chovat nepřátelsky. Hlavně vůči mně.

Straka si dnes namalovala rty korálově růžovou rtěnkou. K její olivově hnědé pleti moc neseděla, ale zloději nesmějí být vybíraví. Rtěnka měla stejný odstín, jaký nosila sestra Elizabeth, která pracovala na recepci. Jak se Strace podařilo tu rtěnku ukrást, bylo trochu záhadou, protože Elizabeth nikdy nepřekročila hranici mezi soukromým a veřejným prostorem.

Straka se ve skutečnosti jmenovala Ophelia. Přezdívku získala díky své zálibě brát věci. Ona ovšem nekradla jen fyzické věci. Ona kradla i tajemství. Často jsem uvažovala nad tím, že má všechnu tu veteš na místě, kde ostatní mají duši.

„Bez svého ohniváka už nejsi taková drsňačka, že?“ dobírala si mě.

Zatímco mluvila, zakroutila si své lesklé černé vlasy do drdolu. Věděla jsem, že bych si jí vůbec neměla všimnout, ale někdy jsem s tím nedokázala nic udělat. Fajn, většinou. A Straka si to obvykle zasloužila.

Znala jsem její výraz, kdykoli něco ukradla a sledovala, jak dotýčný tu věc hledá, aniž by si uvědomil, že ji má Straka v kapse nebo pod mat-

rací. Vždycky se tvářila škodolibě. Přímo ďábelsky. Straka se tak tvářila i teď, když mluvila o Baleovi. Přestože s naším rozdělením neměla nic společného, ráda si s mou ztrátou pohrávala.

„Zmlkni, Strako,“ vyštěkla jsem. Začala jsem pěsti. *No tak, Štístko. Odved' svou práci.* Jak ale můj vztek rostl, účinky léku jako by mizely.

Straka se najednou začala tvářit tajemně. Jako by věděla něco, co já ne. „No, dej mi vědět, kdybys něco potřebovala. Já dokážu sehnat cokoliv komukoliv. Cokoliv.“

Nevěděla jsem, kam tím míří. Straka někdy mluvila v hádankách. A podle toho, jakou jsem měla náladu, jsem se s ní rozhodla hrát nebo ne.

Vytáhla z kapsy zápalky a začala si je přehazovat z ruky do ruky. Její zlomyslný výraz byl zpátky. Bylo zřejmé, že čeká, až mi to dojde.

Nikdy jsem nechápala, jak může Bale v ústavu zakládat jeden požár za druhým. Vždycky jsem podezřívala nepozorné ošetřovatelky. Straka mi ale právě naznačila, že stejně jako může někomu věci krást, může je jinému zase dát.

Vztek, který jsem v sobě zadržovala od chvíle, co jsem uviděla svou matku, vypěnil. Cítila jsem ho v nitru jako ledově horké plameny, které si razí cestu mou hrudí a předhánějí se, který bude nejdřív venku. Zloba mě zcela přemohla a já se na ni se zaječením vrhla. Popadla jsem ji za vlasy a škubala jsem jimi tak silně, jak jsem dokázala. Pak se ovšem stalo něco zvláštního. Předpokládala jsem, že bude vrískat a bránit se. Ona namísto toho ztuhla. Otevřela pusku, ale nevydala žádný zvuk. Potom upadla na podlahu a zůstala nehybně ležet.

„Strašně vtípné. Na tohle ti nenaletím,“ zavrčela jsem a zalétla pohledem na zem, kde Straka ležela jako bez života.

Nehýbala se.

Klekla jsem si a dotkla jsem se její paže. Byla úplně ledová. Rty jí zmodraly. Řasy najednou vypadaly jako pokryté jinovatkou.

„Hele, to fakt není vtípné,“ zatřásla jsem s ní. Asi bych měla začít s umělým dýcháním nebo masáží srdce – ne že bych věděla, jak se to dělá, ale viděla jsem to v televizi.

Straka se zamrkáním otevřela oči. Dívala se na mě prosebně i vyčítavě zároveň. Pak se její pohled přesunul ke dveřím.

Ošetřovatel, který měl dávat pozor, byl ponořený do četby časopisu. Vstala jsem a zavolala o pomoc.

„Jde o Straku! Já..“ Můj hlas se vytratil.

„Co jsi jí udělala?“ dožadoval se ošetřovatel mé odpovědi, sotva k ní přiběhl.

Podívala jsem se na Straku, která nehybně ležela na podlaze. Ještě jednou se jí zachvěla víčka a pak zavřela oči.

„Neměla bys mě odvést zpátky do mého pokoje?“ povytáhla jsem obočí, když mě Vern vedla do společenské místnosti.

„Jen proto, že jsi zaútočila na Straku jako Hannibal přece nepříjdu o to, co se stane Kayle Blueové,“ vysvětlila mi Vern. Ve společenské místnosti jsme se posadily na plastové židle před televizní obrazovkou. Mluvila o dceři Rebecce Gershonové v jejím oblíbeném seriálu *Téměř na konci*.

Na obrazovce si Kayla Blueová málem vyplakala oči. Právě oznámila Riverovi, že není ženou, za jakou ji považuje. Zatímco mu popisovala svou komplikovanou minulost, v jeho hranatém obličejí se objevil zmatený výraz. Během několika minut už ale klečel na kolena a žádal ji o ruku. Rychlost, s jakou ji pochopil a odpustil jí, byla přímo nádherná. Jistota, s jakou ji miloval, byla záviděníhodná, a to i přesto, že se jednalo o smyšlený příběh. Zjistila jsem, že se dychtivě nakláním k obrazovce.

Všichni ve Whittakerově ústavu jsme se učili z televize. Nechodili jsme do školy, a tak jsme se o klucích a školních plesích a přátelích dozvídali právě z televizní obrazovky. Nevěděli jsme ale, co se děje, když v televizi dávali reklamu nebo se na konci filmu setmělo. Tušila jsem, že mezi filmovým a skutečným životem existuje rozdíl, ale všechno, co jsem věděla o líbání, schůzkách, zlomených srdcích a rodinných hádkách – jsem se dozvěděla z televize. V půlhodinových až hodinových epizodách seriálů se často odehrávalo všechno naráz.

Kayla Blueová řekla „ano“ a Vern obdržela textovou zprávu. Z jejího výrazu jsem nic nevyčetla. *Týká se ta zpráva Straky?*

„Je v...?“ zeptala jsem se, přestože jsem se odpovědi trochu bála. Chtěla jsem jí ublížit, ale ne moc, a rozhodně jsem ji nechtěla zabít.

„Teď se staráš, Yardleyová?“

Nemohla jsem na svou obranu nic říct, a tak jsem jen pokrčila rameny. Byla jsem mistryní v krčení rameny.

„Vypadá to, že se Straka úplně uzdraví. Jen dočasně ochrnula. Už nabyla vědomí, začala pohybovat prsty u nohou a protáčet oči.“

Nemůžu říct, že se mi ulevilo. Ale zalila mě vlna něčeho hodně podobného úlevě.

„Dítě, já vím, že Straka tě často provokuje a neradím ti, abys ji ignorovala. Příště ale zkuste své roztržky udržet v klidu. Zkuste někdy trochu předstírat.“

„Ty mi nezakážeš se s ní rvát?“

„Neopovažuj se mě někdy citovat, protože bych to popřela, ale dělala bych si starosti, kdyby ses s ní rvát přestala. Tím neříkám, že bys jí měla při každém setkání škubat vlasy. I když řekne něco, za co si to zaslouží.“

Potom mě Vern odvedla do mého pokoje. Následující den bude probíhat vyšetřování. Pravděpodobně dostanu nové léky a znovu mě navštíví matka. Pokud to moji rodiče budou považovat za dost vážné, možná se objeví i můj otec. Jelikož však Straka dýchala a hýbala rukama a nohama, nebude to mít žádné vážné následky. Vern to věděla a já jsem to taky věděla. Ale po celou hodinu, co jsme sledovaly *Téměř na konci*, Vern přemýšlela o tom, že můj vztek má další oběť. A že jsem všechno změnila.

Byla jsem ve svém pokoji ve Whittakerově ústavu. Byla tma. Dívala jsem se do ručního zrcátka. Mělo kovový rám, ozdobený symboly a podivnými písmeny. V samotném zrcátku se odrážel stříbrný strom, jehož kůru odshora až dolů pokrývaly řezby. A před stromem jsem stála já.

„Balee?“ zašeptala jsem. Často jsem ho ve svých snech vídala, ale v poslední době tam většinou chyběl. Bylo kruté, že jsem ho po našem vzájemném incidentu nemohla vidět ani ve svém podvědomí.

„Jsem tady, Snow!“ zavolal hlasem zdrsnělým od pláče. Nebo křiku. „Za stromem.“

Můj odraz v zrcátku se na mě ušklíbl, přestože jsem v obličejí nepohnula ani svalem. Moje „já“ v zrcátku zvedlo ruce, přestože ty moje zůstaly viset podél boků. Ruce se po mně natáhly a pak se jedna napřáhla a chystala se mě udeřit.

„Ne! Snow, nedělej to!“ vykřikl Bale, ale já jsem ho neviděla a nemohla zabránit tomu, co následovalo, když pěst mého odrazu narazila do zrcátka.

Rychle jsem si zakryla obličej. Do pokoje se začalo sypat sklo a s rachotem padalo na vykachlíkovanou podlahu. Prohlédla jsem se, jestli nejsem pořežaná, ale kupodivu mě žádný střep nezasáhl. Pak jsem, téměř proti své vůli, začala jednotlivé úlomky sbírat a skládat k sobě. Sklo mě píchalo a při každém pohybu jsem krvácela. Položila jsem si své dílo na hlavu. Bolest jsem ignorovala. Vytvořila jsem korunu, která se třpytila jako led. Z jejího okraje odkapávala krev.

Probudilo mě tukaní na dveře. Ve Whittakerově ústavu ale nikdo nikdy neklepal.

Dveře se otevřely. Byl to doktor Harris.

Tohle muselo být hodně zlé, protože on nikdy nenavštěvoval pacienty v jejich pokojích. *Dostala se Vern do potíží, protože mě po útoku na Straku nechala sledovat televizi?* přemýšlela jsem. V duchu jsem se pochvalně poplácala po rameni, že jsem ze všeho nejdřív myslela na někoho jiného. Empatii totiž žádná z pilulek nepodporovala. Opravdu jsem si o Vern dělala starosti. Doktor Harris tvrdil, že empatie je dobrá. Netušil ale, že tím, co jsem provedla Strace, jsem se už netrápila. To ona za mnou přišla do návštěvní místnosti. To ona dávala Baleovi zápalky. To ona umožnila Baleovi zakládat požáry. Ta holka byla svině a všichni to věděli. Zasloužila si to.

„Slyšela jsem, že Straka je v pořádku,“ vyhrkla jsem raději dopředu.

Doktor Harris nosil brýle, které mu tvořily vrásku mezi přísnýma zelenýma očima. Ty se vždycky dívaly trochu déle, než bylo člověku příjemné. Ne chlípně, ale spíš ve smyslu: *Chci zjistit, jak ti to dnes tiká.*

Nebyla jsem zvyklá vidět ho u sebe v pokoji, už vůbec ne ve stoje. Měl nehybně sedět za stolem ve své kanceláři a maximálně tak povytáhnout obočí.

„Přišel jsem tě zkontrolovat,“ informoval mě stroze. „Pověz mi, co se stalo.“

„Straka si začala. A já jí to oplátila. Sotva jsem se jí dotkla. Vůbec jsem ji nestrčila tak silně, že by z toho mohla ochrnout, ani dočasně. Určitě to jen předstírala.“

„Doktor prohlásil, že bude v pořádku. Ophelia opravdu příliš dramatizuje. Já si ale dělám starosti spíš o tebe. Měla jsi vztek. Ale právě o tom jsme mluvili. Musíš se ovládat a naučit se, jak svůj vztek vyjádřit, aniž bys někomu fyzicky ubližovala.“

Čekal, co na to odpovím. Já k tomu ale neměla co dodat. Přesně takový rozhovor jsem očekávala. Jen jsem nepředpokládala, že se odehraje v mém pokoji.

„Zkusím ti nasadit nový způsob léčby. Víš, že bychom tě nemohli nechat na tomto oddělení, kdybys opravdu...“ vytratil se mu hlas, což u něj bylo velice nezvyklé.

... *zabila Straku*, domyslela jsem si. To chtěl říct.

„Přísněji střežené oddělení ve Whittakerově ústavu není,“ připomněla jsem mu. *Co víc by mi mohli udělat?*

„Kdyby se dnes stalo něco opravdu vážného, stát by tě vzal ode mě pryč... pryč z Whittakerova ústavu. Vzneseš by proti tobě obvinění z kriminálního činu. Rozumíš?“

Přikývla jsem.

„Nedělej si starosti, Snow. Necháme si tě tady, kam patříš.“ Tvářil se docela upřímně. „Od zítřka začneš brát nové léky.“

Zaskřípala jsem zuby. Další léky.

Postoupil dál do místnosti a podal mi bílý kelímek. Vůbec jsem si nevšimla, že něco drží v ruce. „Prozatím si potřebuješ odpočinout. Pořádně odpočinout.“

Zpozorovala jsem, že přede dveřmi stojí dvě ošetřovatelky, sledují nás a vyčkávají. Jen pro případ, že by se to nějak zvrtilo. To, co jsem provedla Strace, zřejmě doktoru Harrisovi dělalo mnohem větší starosti, než jsem si původně myslela.

„Vezmi si to,“ přikázal mi a zarachotil pilulkou v kelímku.

Chňapla jsem po něm a podívala se dovnitř. Hleděla na mě malá modrožlutá prášková pilulka, které jsem říkala Dřímál. Stačil jediný pohled na dno kelímku a všechen vztek mě opustil. Tak trochu jsem tu pilulku chtěla. Opravdu jsem byla unavená.

„Hodná holka,“ pochválil mě doktor Harris, když jsem pilulku spolkla a položila se na polštář. Než za sebou zavřel dveře, už jsem skoro spala. Než jsem ale opravdu usnula, znovu mi v hlavě zazněl hlas doktora Harrise. *Necháme si tě tady, kam patříš.*

Mýlil se. Whittakerův ústav nebyl mým domovem. Nikdo si nezasloužil být celý život pod zámekem. Jaký by byl v tom případě smysl života? Copak nechtěl, abych na tom byla líp?

Nevěděla jsem, kam patřím, ale sem určitě ne.

Později, uprostřed noci, se otevřely dveře. Probudila jsem se z tvrdého spánku. Nejdřív jsem myslela, že je to Vern na obvyklé obchůzce. Neby-

la to ona. I když jsem byla omámená léky, uviděla jsem u své postele v mlžném oparu stát chlapce. Měl světle hnědé vlasy, které mu částečně padaly přes oči a dosahovaly téměř až k ramenům. Na konci se trochu kroutily. Měl jemné rysy, světlé obočí, malý nos a plné rty. V měsíčním světle, jehož paprsek dopadal do pokoje téměř jako záře reflektoru, jsem ale viděla ostrou linii čelisti. Oči mu ve tmě stříbrně zářily.

„Jsi vzhůru,“ prohodil. Všimla jsem si, že má na sobě asi o číslo větší ošetřovatelský plášť. Naše oči se setkaly. „Jsi to opravdu ty.“

Cítila jsem, jak mi začíná vzrušeně bít srdce, ale moje tělo bylo dosud těžké a ochablé. Nehýbala jsem se. Fakt, že v mém pokoji, a navíc v noci, byl někdo jiný než Vern, mě z milionu důvodů znepokojoval. Zaprvé, nebyl to dospělý člověk, byl to chlapec. Vypadal stejně starý jako já, plus mínus několik měsíců. Zadruhé, při nočních kontrolách se vždy přísně dbalo na shodu pohlaví, aby nedocházelo k nevhodným situacím. Někteří chovanci totiž v té oblasti neměli zábrany.

A některé bílé pláště taky ne.

Chlapec přistoupil o krok blíž. Postavily se mi chloupky na pažích a všechno v mém těle mi říkalo, že bych se měla mít na pozoru. Něco na něm, víc než něco, se dožadovalo mé pozornosti. Vypadal, jako by vystoupil ze seriálu *Téměř na konci*. Jak je možné, že se někdo takový octl v mém pokoji? Při popisu toho kluka bych téměř neváhala použít slovo „aerodynamický“, protože mi skutečně připomínal lesklé sportovní auto. I přes ten objemný plášť bylo vidět, že nemá ani gram tuku navíc. Byl štíhlý jako Bale, který z vychrtlého dítěte vyrostl v něco naprosto jiného. Bale měl ovšem trochu zaoblenější postavu, jelikož trávil většinu času ve svém pokoji.

Podívala jsem se dolů a mrkla na chlapcovy boty. Byly lesklé a černé, takové, jaké se nosí na pohovor nebo na večírek nebo na svatbu – ne uprostřed noci do pokoje bláznivé holky.

Konečně jsem se v posteli posadila.

„Nechtěl jsem tě vylekat,“ zašeptal. „Když jsem dostal signál, že tu bylo použito kouzlo, netušil jsem, že mě to ze všech lidí zavede rovnou k tobě.“

Kouzlo? Opravdu řekl kouzlo?

Naklonil se do mého osobního prostoru a vlasy mu přitom spadly přes oči.

Po tom, co jsem pokousala Vern, lidé ve Whittakerově ústavu věděli – pokud vůbec něco věděli – že se ke mně nemají příliš přibližovat.

Dřímál mě ale natolik omámil, že jsem toho kluka nepokousala, místo toho jsem jen unaveně zavřela oči.

„Tak takhle to je. Vidím, že jsi pod vlivem všech těch léků. Nechceš vyjít ven a hrát si, Snow?“

Kdo je ten kluk? Zahleděla jsem se na protější zeď, zamžourala očima a snažila jsem se ze sebe setřást účinek léků.

„Fajn, tak poslouchej. Ty pilulky, které dostáváš od doktora Harrise, ti nijak nepomáhají. Brání ti ukázat, kdo skutečně jsi a kým máš být. Brání ti naplnit tvůj osud. Přestaň je brát. Začni cítit. A jakmile budeš čistá, přijď za mnou. Budu tě čekat na druhé straně Stromu.“ Napřímil se a překřížil si paže. Pořád jako by stál v mlžném oparu.

Tenhle kluk, kterého jsem nikdy neviděla, chce, abych odsud odešla a šla kam?

Bale často mluvil o útěku. I já sama jsem se tím nápadem opájela. Pravdou však je, že hluboko ve svém nitru jsem věděla, že bych zase skončila obličejem v zrcadle. A Bale by zapálil každý dům, ve kterém by se octl. Teď ale lituju, že jsme to nikdy nezkusili. Kvůli němu. Kvůli nám. Kdybych měla utéct, pak jedině s Baleem. Rozhodně ne s tímhle cizincem.

Moje rty a můj hlas se konečně rozhodly fungovat. „Mohla bych zajet a do šedesáti vteřin by tu byly ošetřovatelky,“ upozornila jsem ho a pomyslela na nouzové tlačítko za mou postelí. V každém pokoji bylo jedno. Ještě nikdy jsem ho nestiskla z opravdové nouze. Zkusila jsem ho použít jen jednou, z legrace, a žádala jsem o pokojovou službu. Bylo to tehdy, když mi doktor Harris přidělil jinou ošetřovatelku. Vern byla do týdne zpátky.

Moje výhrůžka chlapce neodradila. Ve tváři se nepohnul jediný sval.

„O pomoc už jsi mohla zavolat dávno, ale neudělala jsi to. Mimo chodem, to já jsem ti přišel na pomoc.“

„Kdo jsi?“ chtěla jsem vědět.

„Záleží jen na tom, princezno, kdo jsi ty.“

Ve Whittakerově ústavu na mě volali nejrůznějšími jmény. „Princeznou“ mě ale ještě nenazval nikdo.

Viděl, že si získal mou pozornost, a široce se usmál. Potěšilo ho to. Naklonil se ještě blíže. „Musíš odsud odejít, princezno. Tohle místo ničí tvého ducha. Brána v severním rohu se ti otevře. Vydej se na sever a běž, dokud neuvidíš Strom.“

„Strom?“ podívala jsem se. Vzpomněla jsem si na strom ze svých snů. Tohle musí být jen další sen. Jinak by to byla příliš velká náhoda.

„Až ho uvidíš, poznáš ho. Slibuju. Jakmile se dostaneš na druhou stranu Stromu, budu tam na tebe čekat. A všichni před tebou pokleknou.“

„O čem to mluvíš? A proč mi říkáš princezno? Já přece nejsem žádná princezna.“

„Ty to opravdu nevíš, že ne?“ zvažněl. „Utlumili tvoji kouzelnou moc i tvůj důvtip.“

„Co to sakra...?“ vybuchla jsem. Dřímalo přestával působit a hádanky toho kluka mi začínaly jít na nervy. Určitě se jednalo o nového pacienta, kterému přestaly účinkovat léky.

„Nezapomeň na ten Strom...“

Začala jsem se napřimovat. Byla jsem připravená tomu klukovi ukázat, co jsem za princeznu. Vtom se ale prudce otočil, přistoupil k zrcadlu na dveřích mé skříně a udělal něco, co mi vyrazilo dech.

Prošel skrz.

Pevně jsem zavřela oči a ještě jsem si na ně přitlačila dlaně. Byl to jen sen. Ano, byl to nejzvláštnější sen, jaký se mi kdy zdál, ale i tak. Byl to jen sen. Musel být.

Otevřela jsem oči. Tentokrát jsem se ve tmě rychle rozkoukala. Pokoj vypadal normálně. Nebyl tu žádný cizí kluk. Když jsem se ale podívala do zrcadla vedle mého stolu, přísahala bych, že v něm vidím siluetu chlapce v příliš velkém plášti, který se vzdaluje a vzdaluje... a úplně mizí. V dálce jsem ještě zahlédla slabě viditelný obrys velkého stromu, Stromu.

Znovu jsem mrkla a Strom i chlapec byli pryč.

Přestože jsem ve tmě sotva viděla, popadla jsem náčrtník a začala kreslit chlapcovu tvář. Chtěla jsem ji zachytit do posledního detailu. Ať už jsem si to celé jen představovala, nebo ne, nechtěla jsem na něj zapomenout.

Pod prsty se mi začala objevovat přísná linie jeho čelisti a já se zachvěla. Říkal mi „princezno“. Nevím, jaký k tomu měl důvod, ale rozhodně se mi to nelíbilo.

Nazývali mě daleko horšími jmény. Za svoje slova a zuby jsem si každou přezdívku zasloužila. Znovu jsem se podívala na kresbu. Zaznamenávat sny na papír představovalo takový můj soukromý způsob exorcismu. Jakmile jsem svůj sen nakreslila, osvobodila jsem se tím od všeho, co mě minulou noc děsilo. Kdykoli jsem se ale tentokrát podívala na podobiznu chlapce, téměř jsem viděla, jak mi jeho oči můj pohled oplácejí.

Potom jsem zřejmě ještě usnula, protože když jsem se znovu probudila, zase se otvíraly dveře. Zamřížovanými okny proudilo do pokoje denní světlo a Vern právě vcházela dovnitř s tácem léků. Na mysl mi přišel chlapec z minulé noci a já prudce zaklapla náčrtník. Usnula jsem s kreslířským uhlem v ruce. Nevěděla jsem, zda je to pacient nebo ošetřovatel, nebo jestli ho Dřímál vytvořil z mé představivosti a vložil ho do mého snu. Každopádně jsem ještě nebyla připravená ukázat ho Vern ani komukoli jinému.

„Ty už jsi vzhůru? To je snad poprvé.“

„Včera to tu bylo jako na hlavním nádraží,“ poznamenala jsem.

Povytáhla obočí.

„Zastavil se tu doktor Harris. A pak kluk, co tvrdil, že jsem princezna.“

„Princezna, jo?“ odfrkla Vern. „Yardleyová, ty pocházíš z královské krve asi stejně jako já.“ Řekla to skoro s láskou, ale vzápětí mi podala ták s dnešními léky, a já si vzpomněla, co říkal ten chlapec. I kdyby byl jen výplodem mé fantazie, možná mi moje podvědomí říkalo, že už toho opravdu bylo dost.

Věděla jsem, že každá pilulka působí jinak. Nakonec ale stejně všechny přestaly účinkovat a doktor Harris musel přijít s něčím novým. Mně léky měnil častěji než ostatním. My pacienti jsme to často srovnávali. Chord a Wing dostávali téměř pořád Dřímala. Udržel je v klidu. Wing zabránil v létání a Chordovi v mrkání skrz čas. Chord někdy od doktora Harrise dostal i Štístka, zvláště když trpěl depresí, protože se nedostal přesně tam, kde chtěl být.

Předpokládala jsem, že doktor Harris se opravdu usilovně snaží najít správnou kombinaci léků, která by mě stabilizovala. Která by ze mě udělala normálního člověka. Která by zastavila můj vztek. Která by uspala mou příšeru.

Ale co když ten chlapec říkal pravdu? Co když léky všechno jen maskovaly a nic neřešily? Představa, že je přestanu brát, mi naháněla hrůzu. Nebyla jsem čistá – už ani nepamatuju.

„Který ze sedmi trpaslíků je to dnes?“ zeptala jsem se v předtuše, že odpověď bude znít Šmudla. Vzhledem k mému včerejšímu chování, mámině návštěvě a pilulce na spaní, kterou jsem dostala včera večer, jsem věděla, že dnes musím pokračovat v odpočinku.

Pilulka ale byla nová. Byla černá a měla na sobě malé tečky. Chtěla jsem ucuknout, zeptat se Vern, co je v ní, nebo si ji rovnou odmítnout vzít. Kdybych to ale udělala, přinutili by mě ji spolknout nebo – což by bylo ještě horší – by mi ji vpravili injekcí přímo do žíly. A tak jsem skryla svou reakci a předstírala, že je všechno v pořádku. Jenže jsem ji nespolkla, ale zastrčila pod jazyk, kde hrozilo, že se se pilulka rozpustí. Zatímco jsem čekala, až mi Vern zkontroluje pusou, plastové pouzdro pilulky se pomalu začalo rozpouštět. Podívala se na mě jen letmo, snad proto, že mi důvěřovala, nebo proto, že jsem nikdy dřív pilulku neodmítla.

Když pohlédla z okna a zvolala: „Podívej se na to! Dnes jsme sníž nečekali“, pilulku jsem vyplivla do dlaně. Podívala se na mě v očekávání odezvy na její poznámku o počasí.

Jen jsem pokrčila rameny a ucítila bodnutí – ne viny – spíš posunu v našem vztahu. Najednou jsem před ní měla tajemství. Neřekla jsem ani slovo, ale byla to první lež mezi mnou a Vern za dlouho dobu – možná první vůbec.

Schovala jsem pilulku do kapsy, popadla náčrtník a tiše cupitala do společenské místnosti. Byl čas na *Téměř na konci*.

Vern zapnula televizi a posadila se vedle mě.

Zabraly jsme se do sledování jejího příběhu a já jsem si v jedné chvíli uvědomila, že se stal i součástí mého. Životy postav na televizní obrazovce byly oknem do jiného světa, kde se může stát cokoli – dokonce i nemožné. Dnešní epizoda se zaměřila na hlavu rodiny, Rebeccu Gershonovou. Byla jako chameleon a dokázala ze sebe udělat kohokoli, aby dostala vše, co chtěla. Kariéru měla stejně barvitou jako manželský život. Zrovna teď pracovala na manželovi číslo 7. Postavy jako by se nemohly rozhodnout a kolísaly mezi dobrem a zlem. Nežily ve skutečném světě, ale ten jejich byl plný odpuštění a druhých šancí. Pro srovnání se mnou: já ještě nikdy nepracovala a ani jsem neměla opravdové rande.

„Proč Rebecca tomu vojákoví jednoduše neřekne, jak se cítí?“

Věděla jsem, že se jmenuje Lucas. Ráda jsem předstírala, že ty příběhy pro mě neznamenaají tolik, co pro Vern. Ve skutečnosti jsem ale znala každíčký detail, každou vedlejší zápletku a historku a zvrát a odbočku všech Rebečiných manželství natolik, že mi bylo okamžitě jasné, že Lucas je její opravdová láska. Nebyl sice tak pohledný jako někteří bývalí milenci, ale byl první, kdo ji bezpodmínečně miloval. Jenomže to, co bylo mně i Vern naprosto jasné, nebylo snadné vyslovit.

„Říct něco je někdy těžší, než to neříct. Ty to nevíš, protože nemáš žádné zkušenosti, ale lidé v opravdovém světě se po většinu svých životů bojí říct, co mají na mysli.“

Znělo to, jako by mě Vern považovala za statečnou... nebo bláznivou. Možná to bylo totéž.

Zauvažovala jsem nad Verniným životem mimo ústav. Věděla jsem, že má manžela a dítě, které se na mě usmívalo z displeje jejího smartphonu. Bylo vysoké, ale zdaleka ne tak vysoké jako Vern. Ale podle toho, jak se dívala na Lucase a Rebeccu v televizi, bych tipovala, že v minulosti ztratila lásku – někoho, kdo mohl změnit směr jejího života. A sotva se ta myšlenka objevila v mé mysli, okamžitě tam vyskočila i jiná: ten kluk. Ne že by změnil směr mého života, ale přinejmenším se stal novým odstínem mého bláznovství.

Zvedla jsem skicák a chystala se dokončit podobiznu chlapce ze včerejší noci.

„Kdo je to?“ zeptala se Vern během reklamy.

„Nový ošetřovatel,“ testovala jsem ji.

„Je hezký. Ale tady nepracuje. Ve skutečnosti jsi ho neviděla, že ne?“ konstatovala Vern jízlivě.

Pokrčila jsem rameny. „Asi se mi to jen zdálo.“

Byla jsem doma, v mámině pokoji, a hleděla jsem do velkého zrcadla u jejího toaletního stolku. Najednou se u mě objevila Becky. Usmívala se a pohazovala svým ohonem. Něco ale nebylo v pořádku. Byla zbrocená krví. Znovu jsem se podívala do zrcadla. Bylo rozbité a já byla taky celá od krve. Za roztrštěným sklem stál ve sněhu obrovský strom. Vedle něj se poflakoval chlapec ze včerejší noci. Už na sobě neměl ukradený bílý plášť, ale koženou vestu a krvavě rudou tuniku. Přes rameno mu visela hnědá kožená taška. Zamával na mě.

Zatáhla jsem Becky za ruku. „Musíme jít,“ domlouvala jsem jí, ale ona se odmítala pohnout. Zacloumala jsem s ní a ohlédla jsem se po ní, ale byla pryč a na jejím místě stál Bale.

„Balee,“ vydechla jsem. Už jsem ho strašně dlouho neviděla a nedotýkala se ho. I on byl samá krev. „Jsi zraněný.“ Otočila jsem se. Chtěla jsem si ho důkladně prohlédnout, ale on mě vzal za ruce a propletl si prsty s mými. Byl v pořádku.

Podíval se na mě, upřeně se na mě zahleděl. Fascinovaly mě jeho dlouhé řasy, takže jsem se skoro nepodívala do jeho temně jantarových očí. „Já s tebou nemůžu odejít,“ oznámil mi nakonec Bale.

Obrátila jsem se k zrcadlu a uviděla jsem toho kluka. Mával na mě. Nad ním se tyčil vysoký strom a všude kolem něj klečeli lidé a klaněli se mým směrem. Chtěla jsem vyrazit, ale Bale se ani nehnul.

„Já nemůžu,“ trval Bale na svém.

Rozhodla jsem se ho dovléct k zrcadlu násilím, ale on se mě pustil. Zavrávala jsem. Už už jsem čekala, že vrazím hlavou do roztříštěného skla, ale namísto toho jsem cítila jen vzduch. Chladný vzduch.

Našla jsem rovnováhu a ohlédla se po Baleovi. Když jsem se otočila, Bale hořel.

Probudil mě můj vlastní křik a hned jsem věděla, že musím vidět Balea. Ještě dnes večer.

Toho dne po večeri mě Vern vedla zpátky do mého pokoje.

Zahnuly jsme za roh do hlavní chodby a míjely jsme Wing a Sarah.

„Sno-o-o-o-w.“ Wing zatrylkovala moje jméno a chmátla po mně.

Ve vlasech měla růžovou gumičku a na tvářích třpytky. Milovala barvy, ale uniforma, kterou jsme ve Whittakerově ústavu nosili, jí toho moc nedovolovala.

Přejela jsem prsty po jejích. „Ahoj, Wing.“

„Dnes jsi opět byla v místnosti s uměleckými potřebami, Wing?“ vynadala jí Vern dobromyslně.

Wing nešlo nemít rád, ale bylo to zároveň i smutné. Bylo to jako kamarádit s ptákem, kterému přistřihli křídla. Celým svým já se soustředila na to, co pokládala za jediný smysl svého života. Nedokázala totiž myslet na nic jiného než na létání.

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ Wing prudce vrtěla hlavou. „Ne, ne, ne. Tohle je můj třpytk.“ Ukázala na své tváře. „Potřebuju svého třpytku.“

Její „třpytk“ bylo něco jako kouzelný prach. Tvrdila, že ho potřebuje, aby jí znovu narostla křídla, a ona mohla létat. Hádám, že všichni, co jsme tu byli, jsme měli své sny. Přála bych si mít pilulku, která by jí umožnila mít jiný sen.

„No tak pojď, zlato.“ Sarah jemně postrčila Wing do jejího pokoje.

Wing se po mně ještě jednou natáhla a znovu svými prsty přejela po těch mých. Usmála se a já se usmála na ni. Můj úsměv mi ale zamrzl na rtech, sotva jsem uslyšela jiný hlas.

„Proč tu ještě jsi?“ zasyčela Straka, když procházela kolem nás. Cecilia ji okamžitě napomenula, aby zmlkla, a rychle ji táhla pryč.

Vern mi věnovala postranní pohled. Straka mě zase provokovala a Vern se chtěla vyhnout další kolizi. Já jsem si ale ani jedné z nich nevěšmala. Soustředila jsem se na svůj plán.

Hlava se mi málem rozskočila vzrušením a srdce mi bilo jako o závod. Bylo to tady. Rozhodla jsem se dnes večer navštívit Balea, promluvit si s ním a celou tu záležitost s mým zlomeným zápěstím konečně nechat být. Nechala jsem uplynout příliš mnoho času. Ten sen byl můj budíček. Bohužel se mezi nás dostalo to, co se stalo po našem polibku. Nemohli jsme se přece odsuzovat na základě toho jediného okamžiku. Musela jsem ho přesvědčit, že to, co se stalo, byla jen špatná reakce na léky. Nebyl to on. A nebyla jsem to ani já.

Teď se mi hodila silná lepicí páska, pomocí které Vern připevňovala moje obrázky na zeď. Zatímco mi chystala pyžamo, nenápadně jsem přelepila zámek ve dveřích, aby se nezavřely úplně.

„Jsi v pořádku, Yardleyová?“ zeptala se, když jsem se převlékala.

„Jo,“ zalhala jsem. „Proč?“

Vern jen zavrtěla hlavou a přistrčila mi moje noční léky. Zase to byla ta černá pilulka s tečkami. Nevěděla jsem, co to je, ani proč bych ji měla brát třikrát za den, ale na nic jsem se neptala. Namísto toho jsem ji hodila do pusy a zapila mohutným douškem vody.

„Otevřít,“ požádala mě Vern. Tentokrát mi zkontrolovala pusu důkladněji, ale stejně si nevěšmala, že schovávám pilulku pod jazykem. „Tak je to správně.“

Popřála jsem jí dobrou noc. Vern se zastavila ve dveřích a ještě jednou se na mě podívala, jako by tušila, že mám něco za lubem. Zadržela jsem dech. Doufala jsem, že se o pásku neotře a ta se jí nepřilepí na šaty, nebo ji dokonce neuvidí.

„Jsi hodná holka, Snow. Tvrdá, ale hodná,“ zašeptala.

V té chvíli jsem se málem rozplakala. Všechno to očekávání a tajnůstkářství mě začalo dohánět. Nebyla jsem zvyklá mít tajemství. Kručinál, vždyť jsem byla po většinu času nadopovaná tak, že jsem si sotva dokázala uvědomit, co budu dělat během příští hodiny. Na nějaké složi-

tější plány jsem nikdy ani nepomyslela. Teď jsem ale byla bez léků a všechny moje pocity začaly být strašně intenzivní. Vern na mě vždycky byla hodná. Víc než hodná. Byla jediným dospělým člověkem v mém životě, který se nebál, že každou chvíli vybuchnu.

„Díky, Vern,“ hlesla jsem.

Vern kývla a zavřela za sebou dveře. Poslouchala jsem, jak se vrzání jejích pantoflí vzdaluje, a teprve po chvíli jsem vyskočila zkontrolovat dveře. Zůstaly nezamčené. Lepicí páska fungovala.

Zalezla jsem do postele a mučivě dlouhou hodinu čekala, až zhasnou světla. Připadalo mi to jako věčnost, ale nakonec ošetřovatelky jedna po druhé opustily svá stanoviště. Jakmile byl vzduch čistý, vyklouzla jsem z pokoje a zamířila do chodby.

Dveře do našich pokojů se daly otevřít jen zvenčí, a tak jsem s sebou vzala kus lepicí pásky, abych se mohla v pořádku vrátit. Dostat se k Baleovu pokoji byla hračka. To další už tak snadné nebylo. Hlavně jsem nevěděla, jak zareaguje, až mě uvidí a uvědomí si, co ho můj polibek přinutil udělat.

Než jsem ho probudila, chvíli jsem ho pozorovala. Přestože měl ruce i nohy připoutané k posteli – pod cípy přikrývky jsem jasně rozeznávala prézky – vypadal mírumilovně. Hrud' se mu v pravidelných intervalech zvedala a klesala. Byl krásný. Byl můj.

Ryšavé vlasy měl zacuchané a kudrny, kterými jsem se tak ráda prohrabovala kdykoliv bílé pláště nebyly v dohledu, měl kolem spánků sestřížené nakrátko. Když mi Vern povídala, jak se mu daří, nějak se o tom zapomněla zmínit. Než jsem si vzpomněla na svůj vlastní podraz, v duchu jsem jí za to opomenutí vyčinila.

„Ahoj, kde jsi byla, Snow?“ zeptal se Bale ospale, když jsem s ním zatřásla, aby se probudil.

Nemohla jsem uvěřit, že se spolu bavíme, jako by tomu už nebyl rok, co jsme se viděli, jako bychom se nikdy nepolíbili, jako by mi nezlomil zápěstí a srdce. Polkla jsem a mluvila na něj co nejpomaleji. Byl omámený léky a já nutně potřebovala, aby pochopil, co mu chci říct. „Já vím, že ti to tak nepřipadá, ale to ty jsi byl pryč.“

„A kde jsem byl?“

„Na tom nezáleží. Důležité je to, že jsi zpátky.“

„Nezáleží na tom. Už si vzpomínám,“ zašeptal namáhavě, jako by se rval o každé slovo. „Vzpomínám si, co jsem ti po našem polibku udělal. Zničil jsem to. Nás.“

„Nemám teď zlomit zápěstí já tobě? Konečně bychom si byli kvit,“ zavtipkovala jsem ve snaze zlehčit, co mezi námi viselo jako těžký mrak.

Bale sebou trhl. Nevěděl, že mi tak vážně ublížil. Prořekla jsem se. Pohnula jsem se, že mu stisknu ruku, ale netušila jsem, jestli jsme na to jeden nebo druhý připravení. Bylo však příjemné s ním mluvit a pro něj bylo určitě dobré, že mě vidí.

„Ublížil jsem ti. Nikdy se přes to nepřeneseme. Vždycky to bude stát mezi námi,“ řekl rezolutně a smutně si povzdychl. „Já vím, kdo jsi, Snow.“

Pořád jsem si pamatovala Baleův stisk kolem mého zápěstí a pohled v jeho očích, když poprvé prohlásil: *Ted' vidím, co jsi zač...* Já jsem ale hluboko uvnitř věděla, že důvodem, proč Bale přestal po našem polibku mluvit, je doktor Harris a tohle místo, a ne to, kdo oba jsme.

„A já vím, kdo jsi ty, Balee. Jsi dobrý člověk.“ Oči se mi zalily slzami. „Odpouštím ti, ano?“

Bale mě ale neposlouchal. Znovu prožíval náš polibek. Bylo vidět, že se cítí provinile, ale nedokázala jsem přijít na nic, co by jeho pocit zmírnilo. Vtom se ale zničehonic začal smát, jako by se zpožděním porozuměl vtipu. Jeho smích vycházel hluboko z jeho hrdla a byl plný života.

Chyběl mi Baleův smích.

A já jsem chyběla jemu. Poznala jsem to.

Moje tváře se napnuly do úsměvu, což se mi – kromě občasného sarkastického úšklebku – už dlouho nestalo. Přiložila jsem si prst k ústům a upozornila ho, že musíme být zticha.

Baleův smích umlkl.

Na to se nedalo zapomenout.

„Já nemám na výběr, Snow,“ prohlásil Bale. V očích měl nepřítomný pohled.

„O čem to mluvíš?“

„Musím všechno spálit. Jenom tak to můžu zastavit.“

„Co chceš zastavit?“

„My se nemůžeme změnit. Musíme shořet.“

Bale nebyl v pořádku. Ani trochu nebyl v pořádku. „Ty se uzdravíš, Balee,“ zamumlala jsem spíš pro sebe než pro něj.

Natáhla jsem se, že ho pohladím po ruce, ale znovu jsem zaváhala. Chyběl mi důlek v jeho hrudi. V tu noc před rokem, poté, co mě políbil a co ho ošetřovatelé odvedli, poté, co mi dali dlahu, jsem se tajně vplížila do Baleova pokoje a vyšplhala na jeho postel. Lehla jsem si vedle něj a něžně mu hladila levou paži. Na jeho bledé kůži se objevila značka. Skoro jako tetování nebo mateřské znaménko. Vypadalo to jako hvězda s ostrými hranami uprostřed kruhu. Nikdy předtím jsem tu značku neviděla, a to jsem si myslela, že znám každý centimetr Baleova těla, který mi dovolil vidět.

V tu noc jsem si položila hlavu na jeho hrud' a poslouchala tlukot jeho srdce. Byl to můj nejoblíbenější zvuk na světě. Srdce mu silně a spolehlivě dunělo v hrudním koši a rozechvívalo i moji hrud'. Ten tlukot byl příslibem, že se ke mně Bale vrátí, že si jednou zase budeme takhle blízko, nebo ještě blíž. Přestože měl teď ruce přivázané k posteli. Přestože jeho mysl teď odešla někam, kam jsem ji nemohla následovat. Jeho srdce však zůstalo na místě. A já byla přesvědčená, že stále bije pro mě.

Tenkrát mě chytili během několika minut. Z otevřených dveří na mě dopadlo jasné světlo z chodby. Přišel ošetřovatel, připravený se na mě vrhnout a potrestat mě. Každá vteřina za to ale stála. Ležet s hlavou položenou na jeho hrudi mi připadalo jako ta nejintimnější věc, jakou jsem kdy udělala. Znamenalo to pro mě víc než polibek. Protože v té chvíli mezi námi nestálo vůbec nic.

Teď jsem znovu byla v Baleově pokoji. I dneska měl paže přivázané k posteli a na levém předloktí měl tu značku. Prsty jsem mu lehounce přejela po paži těsně nad hvězdou. Měl horkou kůži. Příliš horkou. Úplně hořel. Pak se na mě zlomyslně usmál a já jsem z něj poprvé v životě měla trochu strach. Rvalo mi to srdce, ale musela jsem odvrátit pohled.

Bale potřeboval pomoc. Říkal tyhle nepěkné věci, protože byl nemocný. Kdyby nebyl přivázaný k posteli, mohl by mě vzít do náruče.